

**Центральна міська бібліотека для дорослих
ім. Бориса Антоненка-Давидовича**

**Лауреати
Шевченківської
премії – 2019**
Пам'ятка

Ромни – 2019

Лауреати Шевченківської премії – 2019:
пам'ятка / Центральна міська бібліотека для дорослих ім. Бориса Антоненка-Давидовича; укладач В. І. Салогуб. – Ромни, 2019.

Пам'ятка «Шевченківська премія – 2019» має на меті інформування широкого загалу користувачів бібліотек про лауреатів однієї з найвизначніших державних нагород в галузі культури та мистецтва – Національної премії України імені Тараса Шевченка. Містить Указ Президента, короткі біографічні дані лауреатів премії та електронні ресурси, де можна знайти інформацію про них.

НАША АДРЕСА:

Центральна міська бібліотека для дорослих
ім. Бориса Антоненка-Давидовича
вул. Коржівська, 94
м. Ромни
42000
Тел. 5-31-53
ел. адреса: cmb@vk-romny.gov.ua

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №59/2019
Про присудження Національної премії України імені
Тараса Шевченка

На підставі подання Комітету з Національної премії України імені Тараса Шевченка постановляю:

1. Присудити Національну премію України імені Тараса Шевченка 2019 року:

БОНДАРЧУКУ Роману Леонідовичу, режисерові – за повнометражний ігровий фільм «Вулкан»;

ГОРИНЮ Богдану Миколайовичу, публіцистові – за есе-колаж «Святослав Гординський на тлі доби» у двох книгах;

ДЕРЖИПІЛЬСЬКОМУ Ростиславу Любомировичу, режисерові-постановнику – за вистави «Енеїда» І.Котляревського, «Вона – Земля» В.Стефаника, «HAMLET» В.Шекспіра, «Оскар і Рожева Пані» Е.-Е. Шмітта Івано-Франківського національного академічного драматичного театру імені Івана Франка;

ЗАБУЖКО Оксані Степанівні, письменниці – за книгу «І знов я влізаю в танк...»;

ЧЕБАНИКУ Василю Яковичу, художникові – за проект «Графіка української мови»;

ШЕЙКУ Володимирі Олександровичу, художньому керівникові – головному диригентові Заслуженого академічного симфонічного оркестру Українського радіо – за аудіо-записи творів українських композиторів до Фонду Українського радіо, концертні програми 2013 – 2018 років.

2. Установити на 2019 рік розмір Національної премії України імені Тараса Шевченка – 200 тисяч гривень кожна.

Президент України П.ПОРОШЕНКО.

Бондарчук Роман Леонідович.

Український режисер ігрових і документальних фільмів. Народився 14 січня 1982 року в Херсоні. Випускник Київського національного університету театру, кіно і телебачення ім. І. Карпенка-Карого за фахом «кінорежисер», майстерня Юрія Ілєнка – одного з засновників школи українського поетичного кіно. Як режисер документальних фільмів він співпрацював із телеканалами MDR, ZDF, ARTE та іншими. Серед найвідоміших його фільмів – «Таксист», «Радуниця», «Кафе «Вояж», «Євромайдан. Чорновий монтаж», «Українські шерифи». Фільм Романа Бондарчука «Українські шерифи» (2015 р.) отримав Гран-прі кінофестивалю Docs Against Gravity у Польщі. Знятий в селі Стара Збур'ївка на Херсонщині, він розповідає про двох волонтерів – охоронців порядку, яких на цю почесну роботу призначила громада села. В «Шерифах» гостросоціальна драма змінюється кримінальною драмою, вона ж – мелодрамою і так далі.

Автор збірки оповідань «Директор коридора», дипломант Міжнародного літературного конкурсу «Гранослов» (1995 р.).

2018 року Роман Бондарчук як автор сценарію і режисер-постановник у складі творчої групи створив повнометражний ігровий фільм «Вулкан», який одразу посів чільне місце у рейтингах престижних міжнародних кінофестивалів.

Кінострічка була висунута на здобуття Національної премії 2019 року у номінації «Візуальні мистецтва» членом Шевченківського комітету, кінорежисером, лауреатом Національної премії України імені Тараса Шевченка Сергієм Буковським (відзначений Шевченківською премією 2004 року за документальний фільм «Війна. Український рахунок»).

Герой фільму «Вулкан» – перекладач Лукас з представниками групи ОБСЄ опиняється в південноукраїнському містечку Борислав. Випадково залишившись наодинці з собою і мешканцями цього далекого від знайомих йому реалій місця, він починає бачити і осмислювати своє життя у справжньому світлі. Режисер не пропонує глядачам готових рецептів, він залучає їх до роздумів разом зі своїм героєм... Ми є свідками появи нового європейського героя у нашому кіно. Героя, не обмеженого локальними проблемами і дрібницями побутової повсякденності. Героя, якого визначають світоглядний і філософський рівні.

Кінострічка була відзначена «Золотим Абрикосом» (Гран Прі) на Міжнародному фестивалі у Єревані (Вірменія), призом за режисуру на міжнародному фестивалі в Алма-Аті, Гран Прі Міжнародного кінофестивалю у місті Спліт (Хорватія), «HiddenDragon» (приз глядацьких симпатій) на Міжнародному фестивалі у китайському місті Пін'яо.

Електронні ресурси:

Бондарчук Роман Леонідович // Вікіпедія : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D0%BE%D0%BD%D0%B4%D0%B0%D1%80%D1%87%D1%83%D0%BA_%D0%A0%D0%BE%D0%BC%D0%B0%D0%BD_%D0%9B%D0%B5%D0%BE%D0%BD%D1%96%D0%B4%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87 (дата звернення 09.04.2019). – Назва з екрана.

Бондарчук Роман Леонідович // Комітет з національної премії імені Тараса Шевченка : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <http://www.knpu.gov.ua/content/bondarchuk-roman-leon%D1%96dovich> (дата звернення 09.04.2019). – Назва з екрана.

Горинь Богдан Миколайович.

Народився 10 лютого 1936 року у селі Кнісело Львівського воєводства Польщі (тепер Львівська область Україна). Батько Богдана Гориня був активістом ОУН, за що його родина 1944 року була вислана до Сибіру. По дорозі на заслання сім'ї Горинів вдалося втекти й повернутися на Західну Україну. У 1954 році вступив на філологічний факультет Львівського державного університету, який закінчив 1959 року. Після цього він учителював у середній школі № 7 міста Львова. З 1962 року Богдан Горинь працював науковим співробітником львівського музею українського мистецтва.

У 1963 році Богдан Горинь разом зі своїм старшим братом Михайлом та іншими однодумцями створив підпільну дисидентську групу «Пролісок». За участь у цій групі 1965 року був засуджений на 3 роки тюремного ув'язнення за статтю «Антирадянська агітація і пропаганда».

Вийшовши 1968 року на волю, тривалий час не міг влаштуватись на роботу, змушений був підробляти кочегаром, малярем. 1976 року влаштувався працювати старшим науковим співробітником львівської картинної галереї. У той же час Богдан Горинь підтримував тісні стосунки з Українською гельсінською групою; зміг, проте, на відміну від свого брата уникнути повторного тюремного ув'язнення.

У грудні 1987 Богдан Горинь вступив до лав Української Гельсінської спілки, прообраз першої опозиційної по відношенню до радянської влади української партії. Крім того, він працював у створеному В'ячеславом Чорноволом журналі «Український вісник».

1989 року влаштувався на роботу у Львівський історичний музей. У цей же час активно бере участь у створенні Народного руху України (НРУ). Згодом стає одним із керівників Української республіканської партії (УРП).

30 березня 1990 Богдан Горинь був обраний народним депутатом України. 1994 року очолив Інститут досліджень діаспори (до 1996 року). Після виходу із лав УРП, разом з братом заснували 1997 року Республіканську християнську партію (РХП). Після закінчення свого депутатського мандата у 1998 році Богдан Горинь пішов з великої політики і зайнявся науковою діяльністю.

Він є автором книжок, багатьох статей з питань літератури, мистецтва, психології, творчості, історії, політики у періодичних виданнях. Йому належать твори: «Крим не тільки зона відпочинку» (у співавторстві) (1994 р.), «На пути в Європу» (1994 р.), «Опанас Заливаха. Вибір шляху» (1995 р.), «У пошуках берега» (1996 р.), «Любов і творчість Софії Караффи-Корбут» (2013 р.).

Вершиною творчого злету Богдана Гориня на думку вітчизняних мистецтвознавців вважається оригінальний за композиційною побудовою та сюжетними колізіями публіцистичний есе-колаж «Святослав Гординський на тлі доби» (у 2-х книгах), що побачив світ 2017 року у видавництві «Ярославів Вал». Для висвітлення повноти життєвого й творчого шляху видатної особистості в українській культурі автор обрав жанр есе-колажу, який дав можливість паралельно з текстом помістити велику кількість ілюстративного матеріалу. Новаторськими засобами Богдан Горинь створив неповторний, глибоко правдивий образ видатного українського художника, графіка, мистецтвознавця, поета, перекладача, журналіста, яким був Святослав Гординський. Це чи не єдина книга, яка з такою глибиною висвітлює життя і багатогранну діяльність феноменальної постаті української культури, життя і творчість якої тривала на чужині майже пів століття.

Електронні ресурси:

Горинь Богдан Миколайович // Комітет з національної премії імені Тараса Шевченка : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <http://www.knpu.gov.ua/content/gorin-bogdan-mikolaiovich> (дата звернення 09.04.2019). – Назва з екрана.

Горинь Богдан Миколайович // Вікіпедія : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%BE%D1%80%D0%B8%D0%BD%D1%8C_%D0%91%D0%BE%D0%B3%D0%B4%D0%B0%D0%BD_%D0%9C%D0%B8%D0%BA%D0%BE%D0%BB%D0%B0%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87 (дата звернення 09.04.2019). – Назва з екрана.

Горинь Богдан Миколайович // Енциклопедія Сучасної України : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=31257 (дата звернення 09.04.2019). – Назва з екрана.

Держипільський Ростислав Любомирович.

Народився 7 жовтня 1975 року в м. Косів Івано-Франківської області – український театральний режисер і актор, народний артист України, директор-художній керівник Івано-Франківського національного академічного обласного музично-драматичного театру ім. Івана Франка.

Здобував середню освіту у Косівській середній школі № 1, яку закінчив із золотою медаллю. Навчався у Львівському національному університеті ім. Івана Франка, закінчив історичний факультет. Крім того, навчався у Львівському

вищому державному музичному інституті ім. Миколи Лисенка на акторському відділенні (клас Богдана Козака), яке закінчив з кваліфікацією «актор драми і кіно».

На початку 2000-х - актор драми у Івано-Франківському обласному музично-драматичному театрі ім. Івана Франка. Засновник (2000 р.) і соліст гурту «Галілео Галілей», що став лауреатом фестивалю «Брати блюзу – Різдво-2000» (м. Калуш, Івано-Франківська область), Всеукраїнських фестивалів «Червона рута» та «Перлини сезону» (обидва – м. Київ, 2001 р.).

Ростислав Держипільський працював актором, викладачем в театральних й освітніх закладах Києва, Івано-Франківська з 2000 по 2008 рік.

З 2008 року – директор Івано-Франківського національного академічного обласного музично-драматичного театру ім. Івана Франка.

Режисерські роботи Ростислава Держипільського: драма «Солодка Даруся» за М. Матіос, музична казка «Золоте курча», драма «Шлюха» за п'єсою В. Винниченка «Натусь», драматичним ревієм «Нація» за М. Матіос, трагедія «Ромео і Джульєтта» за В. Шекспіром та ін.

Ростислава Держипільського знають як режисера-новатора, здатного синтезувати театр, заснований на національних традиціях та новітніх засобах вираження. Вистави Ростислава Держипільського завжди викликають резонанс у колі професійної театральної критики.

Серед основних векторів творчої та адміністративної діяльності Ростислава Держипільського: пильна увага до репертуарної політики Франківського драмтеатру, активне оновлення афіші поточного репертуару, орієнтація на найкращі зразки як класичної, так і сучасної української та європейської драматургії, запрошення до співпраці відомих українських режисерів, кадрова реформа у театрі (залучення до співпраці кваліфікованих спеціалістів різних профілів). Саме за період керівництва Ростислава Держипільського Франківський обласний музично-драматичний театр ім. Івана Франка отримав статус «академічного» і «національного» (з 18.02.2019 р.).

Чотири театральні постановки Ростислава Держипільського було висунуто експертом Шевченківського комітету Олегом Вергелісом на здобуття Нацпремії 2019 року. Це: феєрія-бурлеск «Енеїда» за І.Котляревським, неоОПЕРА-ЖАХ «HAMLET» за В.Шекспіром у перекладі Ю.Андруховича,

театральний арт-проект «Оскар і Рожева Пані» за Е.-Е.Шміттом, притча-ораторія «Вона – Земля» за В.Стефаником.

З приходом Ростислава Держипільського Франківський драмтеатр відновлює активне фестивалльне та гастрольне життя. Уперше за всю історію театру колектив здійснює гастролі до США і Канади. Театр активно гастролує містами Європи.

Ротислав Держипільський відзначений премією національної спілки театральних діячів України імені Володимира Блавацького (США-Україна) (2009 р.), премією імені Віталія Смоляка в галузі театрального мистецтва (2013 р.), почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2015 р.).

Електронні ресурси:

Держипільський Ростислав Любомирович // Комітет з національної премії імені Тараса Шевченка : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <http://www.knpu.gov.ua/content/derzhip%D1%96lskii-rostislav-lyubomirovich> (дата звернення 09.04.2019). – Назва з екрана.

Держипільський Ростислав Любомирович // Вікіпедія : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу:

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%B5%D1%80%D0%B6%D0%B8%D0%BF%D1%96%D0%BB%D1%8C%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%82%D0%B8%D1%81%D0%BB%D0%B0%D0%B2_%D0%9B%D1%8E%D0%B1%D0%BE%D0%BC%D0%B8%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87 (дата звернення 09.04.2019). – Назва з екрана.

Забужко Оксана Степанівна.

Оксана Забужко народилася 19 вересня 1960 року в місті Луцьку, у шістдесятницькій родині з давніми історичними традиціями. Батько письменниці, Стефан (Степан) Іванович Забужко (роки життя: 1926-1983), – педагог, літературний критик і перекладач, у сталінські часи був репресований і відбував заслання в Забайкальському краї. Мати, Надія Яківна Обжирко-Забужко (роки життя: 1926-2014), – вчителька української літератури, автор методичних розробок і популярних літературознавчих творів для школярів.

Свою філологічну освіту Оксана Забужко отримала вдома. Розпочаті у вересні 1965 р. репресії проти української інтелігенції змусили родину виїхати з Луцька, і з 1968 р. Оксана Забужко мешкає у Києві.

Закінчила філософський факультет (роки навчання: 1977-1982) та аспірантуру з естетики (1985 р.) Київського університету імені Тараса Шевченка.

Захистила кандидатську дисертацію на тему «Естетична природа лірики як роду мистецтва» (1987 р.). Читала курс лекцій, присвячених естетиці й історії культури в Київській державній консерваторії ім. П. Чайковського (роки викладання: 1986-1988), з 1989 р. – старший науковий співробітник Інституту філософії НАН України.

1987 року була прийнята до Спілки письменників колишнього СРСР.

1992 року викладала наукову дисципліну «Українська культура» в Університеті штату Пенсильванія як запрошений письменник. У 1994 році, отримавши стипендію Фонду Фулбрайта, читала курс лекцій, присвячених українській літературі і культурі у Гарвардському та Піттсбурзькому університетах. У 2001 році викладала літературну майстерність у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка.

Ключовими у творчості Оксани Забужко є теми національної ідентичності і гендеру. Перший роман Оксани Забужко, «Польові дослідження з українського сексу», один із «засадничих текстів української літератури пострадянського періоду», що вийшов у середині 90-х.

Найвідоміша книга Оксани Забужко у жанрі нон-фікшн — «NotreDamed'Ukraine:Українка в конфлікті міфологій». У цьому безпрецедентному для України інтелектуальному бестселері українська культурна історія осмислена через Лесю Українку, жіночу постать, як «Іншого», з постколоніальної точки зору.

Наступний резонансний твір Оксани Забужко – «Шевченків міф України. Спроба філософського аналізу» після виходу у світ теж був неоднозначно сприйнятий фахівцями, що аж ніяк не применшило його значення у вітчизняному інтелектуальному середовищі. Книга була присвячена символіці творів Тараса Шевченка і образу генія українського народу у вітчизняній культурі.

З ім'ям Оксани Забужко пов'язаний вихід сучасної української літератури на міжнародну арену. Твори письменниці перекладені понад 20 мовами світу.

Оксана Забужко є автором близько трьох десятків книг, які складаються з поезії, прози, есеїстики, публіцистики, мемуарів, філософських праць, перекладів.

Збірка актуальної публіцистики «І знов я влізаю в танк...» Оксани Забужко 2016 року видання – це книга для тих, хто не уникає чесних відповідей на нагальні питання і переймається викликами, які ставить перед українцями сьогодення. Тут ідеться про химери «поневоленого розуму» та про нові маски й форми, яких набуває в епоху мас-медіа давня війна, про пошук героїв, про знакові постаті й тексти, а зрештою про те, як гідність і спротив нав'язаним правилам гри дають нову надію європейській цивілізації. Це ексклюзивний репортаж із гарячих точок інформаційного фронту, де триває боротьба з забуттям і байдужістю, які мало не коштували нам держави.

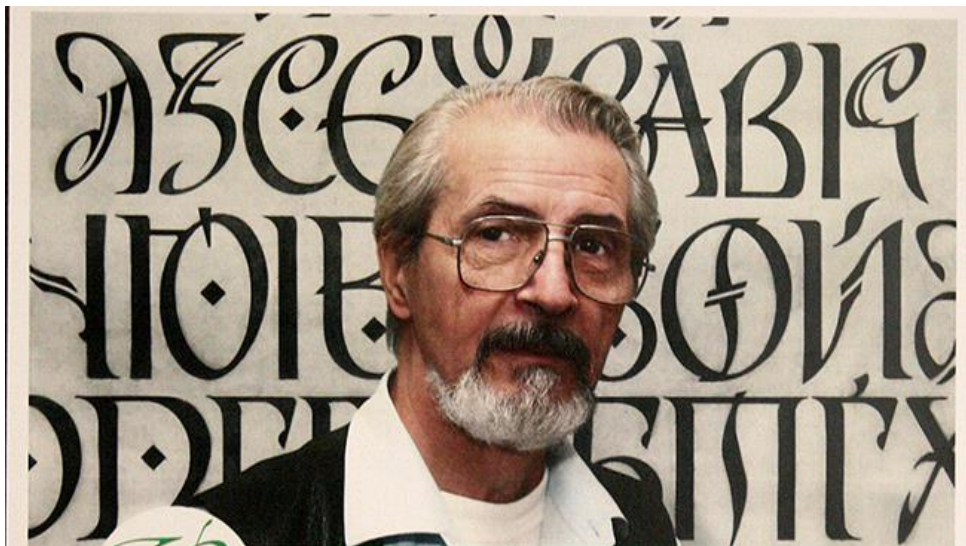
Збірку публіцистичних творів «І знов я влізаю в танк...» Оксани Забужко було висунуто на здобуття Національної премії 2019 року Держкомтелерадіо.

Електронні ресурси:

Забужко Оксана Степаніна // Комітет з національної премії імені Тараса Шевченка : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <http://www.knpu.gov.ua/content/zabuzhko-oksana-stepan%D1%96vna> (дата звернення 09.04.2019). – Назва з екрана.

Забужко Оксана Степанівна // Вікіпедія : веб-сайт. – Електро. Дані та прогр. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%97%D0%B0%D0%B1%D1%83%D0%B6%D0%BA%D0%BE_%D0%9E%D0%BA%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B0_%D0%A1%D1%82%D0%B5%D1%84%D0%B0%D0%BD%D1%96%D0%B2%D0%BD%D0%B0 (дата звернення 09.04.2019). – Назва з екрана.

Чебаник Василь Якович.

Чебаник Василь Якович народився 5 серпня 1933 року в с. Клішківці Хотинського району Чернівецької області. У 1963 р. закінчив Київський державний художній інститут за спеціальністю «Художник-графік».

Чебаник Василь Якович – відомий в Україні та за її межами художник-графік, заслужений діяч мистецтв України. Працює в галузі книжкової графіки, мистецтва шрифту, інтролігації (мистецтво створення книжкової оправы). Оригінальний інтерпретатор образів літературної класики, втілених в офорті, а також гравюрі на пластику. Створив неповторні, самобутні композиції написів, у яких шрифт виконує інформаційну та образно-естетичну функції.

Особиста художня практика митця у книговидавничій сфері, його суттєвий вплив на виховання молодих талантів, майстер-класи, форуми і конференції з питань розвитку культури рукописного шрифту відчутно вплинули на розвиток культури шрифту в Україні. На цьому шляху він є продовжувачем традицій, закладених видатними художниками Г.Нарбутом та В.Кричевським.

Вільний майстерний рисунок, графічна експресія, переконлива образність, глибока проникливість у змістово-стильову тканину і сутність літературного твору стали прикметними рисами Василя Чебаника як автора ілюстрацій

до численних книжкових видань. Особливо близькими його таланту і світовідчуттю є поетичні твори українських поетів: «Голосіївська осінь» М.Рильського (1985 р.), «Так ніхто не кохав» В.Сосюри (1987 р.), «Десь на дні мого серця» П.Тичини (1991 р.) та ін.

Нещодавно художник закінчив роботу над створенням та втіленням проекту «Графіка української мови», суть якого полягає в тому, щоб повернути графіку літер до справжньої, допетровської кирилиці. Основні твори: ілюстрації та оформлення книжок - «Камінний господар» і «Досвітні вогні» Лесі Українки (1963 р.), «Сонети» В.Шекспіра (1966 р.), «П'єси» О.Корнійчука (1969 р.), твори О.Гончара (1975 р.), «Собор Паризької Богоматері» В.Гюго (1976 р.), «Нічні роздуми старого майстра» М.Бажана (1976 р.), «Голосіївська осінь» М.Рильського (1985 р.), «Так ніхто не кохав» В.Сосюри (1987 р.), «Десь на дні мого серця» П.Тичини (1991 р.); серія листівок-портретів «Класики української літератури» (1966 р.); серія видань «Перлини світової лірики»; розробки з геральдики й атрибутики для Національного університету Києво-Могилянська академія (1993-1994 рр.).

Проекту «Графіка Української мови» («Абетка») Василь Чебаник присвятив останні десятиліття своєї діяльності (висунутий на Нацпремію 2019 р.НСХУ). Його основою є ідея створення державного шрифту, який базувався б на історичних українських почерках і виконував роль національного державного атрибуту та засобу самоідентифікації нації. «Український шрифт повинен стати візуальним зображенням української мови, її чарівної мелодії», – вважає Василь Якович. Вже у назві «Графіка української мови» закладена ідея візуально ідентифікувати українську мову відповідно втраченої гармонії: слов'янська мова+слов'янська абетка. Це надасть Україні обличчя деокупованої суверенної держави, зі слов'янською мовою і відродженою абеткою, оновленою на сучасному європейському рівні.

Електронний ресурс:

Чебаник Василь Якович // Комітет з національної премії імені Тараса Шевченка : веб-сайт. – Електрон. дані та прогн. – Режим доступу: <http://www.knpu.gov.ua/content/chebanik-vasil-yakovich> (дата звернення 09.04.2019). – Назва з екрана.

Шейко Володимир Олександрович.

Володимир Олександрович Шейко народився 11 січня 1962 року у м. Харкові – український диригент, заслужений діяч мистецтв України, народний артист України, художній керівник та головний диригент Заслуженого академічного симфонічного оркестру Українського радіо, директор Об'єднання художніх колективів «Музика».

1981 року закінчив Полтавське державне музичне училище імені М.В.Лисенка як хормейстер і теоретик музики.

1988 року закінчив Київську державну консерваторію імені П.І.Чайковського за фахом «Оперно-симфонічне диригування» (проф. Стефан Турчак) та «хорове диригування» (проф. Лев Венедиктов).

У 1989-1991 роках стажувався у Большому театрі опери та балету (м. Москва, керівник Фуат Мансуров).

З 1988 року – диригент-постановник Київського академічного театру оперети.

У жовтні 1990-го створив перший в країні недержавний симфонічний оркестр «Україна», з яким з 1991 по 2002 рік вів широку концертну та гастрольну діяльність (Україна, Росія, Італія, Франція, Португалія, Польща, Хорватія, Швейцарія), здійснив численні записи на Українському радіо і телебаченні,

видав низку компакт-дисків (Росія, Італія, Велика Британія, Швейцарія), організував міжнародні мистецькі фестивалі «Зустрічі на Великдень» (м. Київ, Україна - 2000, 2001, 2002 рр.) та «Тенораторіо» (м. Золотурн, Швейцарія - 1999, 2000, 2001 рр.), був одним з організаторів та постановником відкриття VERDIANO-2001 (м. Буссето, Італія – 2001 р.).

З 1995 по 2005 рік – головний диригент Київського академічного театру оперети, де здійснив постановки 15 вистав, серед яких: «Поргі і Бесс» Дж.Гершвіна, «Циганський барон» та «Ніч у Венеції» Й. Штрауса, «Маріца» І.Кальмана, «Граф Люксембург» Ф. Легара та багато інших.

У серпні 2005 року очолив Заслужений академічний симфонічний оркестр Національної радіокомпанії України. Здійснив низку масштабних творчих проєктів, серед яких «Каяття Давида» В. А. Моцарта, «Симфонічне Євангеліє» А. Караманова, «Страта Степана Разіна» Д. Шостаковича, «Реквієм» Дж. Верді, «Стабат Матер» Дж. Россіні, «Карміна Бурана» К. Орфа, «Фантазії у джазових тонах» О. Саратського, створено цикл спільних теле-радіо проєктів Національної радіокомпанії і Національної телекомпанії України «Мистецькі історії» та багато інших.

Бере активну участь у щорічних міжнародних фестивалях «Київ-Музик-Фест» та «Музичні прем'єри сезону» (м. Київ, Україна).

Окремим циклом у творчості диригента є виконання творів українських композиторів, зокрема, Є. Станковича, І. Щербакова, Г. Кузіної, О. Яковчука, М. Лисенка на вірші Т. Шевченка.

Під орудою Володимира Шейка Симфонічним оркестром Українського радіо здійснено більше 280 записів шедеврів світової та української музики до Фонду Національного радіо. За останні шість років провів численні гастрольні турне з оркестром у 15 країнах світу. Нагороджений Почесними грамотами Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України.

Висунутий на здобуття Нацпремії 2019 року НСКУ.

Електронні ресурси:

Шейко Володимир Олександрович // Комітет з національної премії імені Тараса Шевченка : веб-сайт. – Електрон. дані та прог. – Режим доступу:

[http://www.knpu.gov.ua/content/sheiko-volodimir-](http://www.knpu.gov.ua/content/sheiko-volodimir-oleksandrovich)

[oleksandrovich](http://www.knpu.gov.ua/content/sheiko-volodimir-oleksandrovich) (дата звернення 09.04.2019). – Назва з екрана.